

инствена рѣка управѣ противъ мене тайнственихъ тѣхъ жицѣ на прѣслѣдованіята си.

— И тъй оставамъ тя отговоренъ за всяко употребеніе на други сръдства вѣнъ отъ убѣжденіето за откритіе на истини хъ тѣхъ.

— Готовъ съмъ и на бѣсилото да идѣ ; но пакъ ще ви казувамъ че съмъ невиненъ.

— Тая ли е послѣдната ти рѣчь ?

— И послѣдната и самата. Невиненъ съмъ.

Министрътъ подрѣнка званицѣтъ.

Прѣстави се единъ полицейскій чиновникъ.

— Заведи подсѣдникъ въ тъмницѣтъ, рече министрътъ.

Евстатій потегли да излѣзе, като отправяше къмъ министра слѣдующитѣ думи :

— Господине Министре ! Има едно по-горне сѣдловище отвѣдъ тойзи животъ. Ако остана онеправданъ на земь хъ тѣхъ, тамо тя очаквамъ !

Щомъ Евстатій излѣзе и Г. Аристъ като остави отдѣленіето което си придѣржеше о ста хъ тѣхъ на министра, прѣстави се.

— Господине Министре каза : благодарѣ ви.

— Какъ мислите вы за това ?

— Незнакъ, Ваше Прѣвѣсходителство, какво да ви кажѣ редѣтъ на испытваніята на сестрѣ му да по бы да излѣи хъ ко хъ свѣтлинѣ върху тѣхъ тѣхъ и заплетенѣ работѣ истинната е че азъ сматрамъ имуществото си за всякога изгубено, а мене си на едно съ челедъ-тѣ ми въ океанътъ на злополучіето.

— Бѣдѣте спокойни ; ще се погрыжѣ като да прѣдлежи за моето имущество, Г. Аристе.

Г. Аристъ отъ уныніето си стиснѣ въ рѣцѣ шанжѣтъ си, слѣдъ това попроси отъ министра да го повикатъ въ онзи